

FAMILJ

”Som nybliven pensionär anmälde jag mig till en litteratursirkel men så hoppade ledaren av.

BIRGITTA LOFTÄNG

PROFILEN: Intresset för konst och litteratur har följt Birgitta Loftäng genom livet. Sedan många år tillbaka håller hon i SPF Vintergäckens

populära konst- och litteratursirkel.

Själv tycker hon inte att det är så märkvärdigt.

– Ibland säger folk att jag

är fantastisk men det ordet gillar jag inte. Jag är jag. Det jag gör gör jag av intresse och för att jag tycker att det är roligt, säger Birgitta.

”Det är aldrig försent att lära nytt”

Bilder: JENNY FÖRÄNDER

NYFIKEN. Birgitta Loftäng tycker att det är viktigt att odla sina intressen även när man blir pensionär. Hon besöker ofta konstutställningar för att samla material till konstcirkelarna hon håller inom SPF Vintergäcken.

Birgitta Loftäng var bara 46 år när hon blev änka. Maken Birger blev påkörd av en bil när han cyklade Vätternrundan och Birgitta blev ensam kvar med sonen Lars som då var nio år.

– Vi hade vinkat av honom i Hjo strax innan det hände. Lars hade tagit en bild på sin pappa, det var viktigt för honom, berättar Birgitta.

Det har hunnit gå 42 år sedan händelsen. Birgitta säger att den kanske har format hennes liv litegrann.

– När man blir ensam är man glad att man har sina intressen. Jag har alltid varit nyfiken och vetgirig och fortbildat mig.

Hon växte upp i Johanneberg i Göteborg, pappan var

rektor och mamman hemmafru som det brukade vara på den tiden. Birgittas intresse för konst väcktes redan i folkskolan då hon fascinerades av de gamla skolplanschererna som ofta var målade av framstående konstnärer.

Lärare som inspirerade

I flickskolan tog intresset fart på allvar.

– Vi hade en lärare i litteratur- och konsthistoria som hette Hillevi Mattsson. Hon var en fantastisk lärarinna som verkligen levandegjorde konst. Vi klippte, klistrade och köpte böcker.

Så mycket kan en lärare betyda. Jag minns så väl hur hon beskrev Akropolis. Jag och min man bilade till Grekland 1959. Hillevis röst fanns med.

1950 var hon färdigutbildad småskollärarinna. Birgitta kände direkt att hon ville jobba med barn med särskilda behov och var med och byggde upp en läsklinik för barn med läs- och skrivsvårigheter.

– På den tiden fanns det ingen utbildning för att bli specialpedagog, man fick läsa sig till det själv och bygga upp sina kunskaper genom att fortbilda sig.

Samtidigt som hon jobbade läste hon in en fil. kand. i pedagogik, psykologi och sociologi och fortsatte med att läsa lingvistik på universitetet i två år.

1964 flyttade Birgitta och Birger till Mölnlycke och så småningom började hon också jobba som talpedagog inom

skolan på orten. Sin fasta punkt hade hon på Högadalskolan men hon besökte två skolor om dagen och träffade elever, bland annat på Furuhallsskolan, Vällsjöskolan och Djupedalsskolan.

– Mitt sista år innan jag gick i pension var jag på Skinnefjällsskolan som var alldeles ny då.

Hade gjort listor

Birgitta berättar att hennes son och dennes fästmo var lite bekymrade över hur det skulle gå när hon gick i pension. När de kom på besök hade hon gjort två långa listor över saker hon kunde göra varje dag. Det var biovisningar, teaterföreställningar, föreläsningar.

– Lars kom på besök från

Uppsala där han bodde då. När han såg listorna sa han ”Jag ser att det inte går någon nöd på dig mamma”.

Medan hon var yrkesverksam hade hon suttit i styrelsen i flera olika föreningar, först i Göteborgs småskollärarinneförening och sedan i GFFL (Göteborgs förening för foniatry och logopedi) och i SFFL (Sveriges förening för foniatry och logopedi).

– Jag var sekreterare och sedan ordförande i GFFL. Då satt man och skrev alla protokoll för hand och renskrev dem i en stor bok.

När hon gick i pension gick hon med i pensionärsföreningen SPF Vintergäcken i Mölnlycke. När ledaren för deras konstkurser blev dålig i Parkinson frågade

han om inte hon kunde ta över.

– Jag tänkte att jag har ju så mycket material, jag försöker.

Enklare med datorn

I början tog hon med sig konstböcker som alla fick titta i. Sedan datorn kom har allt blivit enklare.

– Jag fotograferar bilder på utställningar, sedan lägger jag in dem i datorn och gör bildspel, säger Birgitta.

Ett favoritställe hon ofta åker till är Mjellby konstmuseum utanför Halmstad. Där hade de nyligen en utställning med den ryska konstnären Alexander Archipenko.

– Jag körde bil dit, fotograferade alla hans verk och gjorde bildspel av det. Tack